

INHOUDSOPGAVE

.....

Voorwoord - Pete Carroll 7

Over dit boek - Bill Gates 9

Inleiding 15

Hoofdstuk 1

Het mentale aspect van tennis 17

Hoofdstuk 2

De ontdekking van de twee zelden 25

Hoofdstuk 3

Zelf 1 tot zwijgen brengen 31

Hoofdstuk 4

Vertrouwen in Zelf 2 53

Hoofdstuk 5

Techniek ontdekken 73

Hoofdstuk 6

Gewoontes veranderen 97

Hoofdstuk 7

Concentratie: leren om je te focussen 111

Hoofdstuk 8

Spelletjes die mensen op de tennisbaan spelen 135

Hoofdstuk 9

De betekenis van competitie 151

Hoofdstuk 10

Het innerlijke spel buiten de tennisbaan 161

Bijlagen

Nawoord 175

Dankwoord 179

Over de auteur 183

INLEIDING

.....

Elk spel bestaat uit twee delen: een uiterlijk spel en een innerlijk spel. Het *uiterlijke spel* wordt gespeeld tegen een externe tegenstander om externe obstakels te overwinnen en een extern doel te bereiken. Het beheersen van dit uiterlijke spel is het onderwerp van talloze boeken met instructies hoe je je racket, club of knuppel moet zwaaien en in welke stand je je armen, benen en torso moet houden om goed te kunnen presteren. Maar om de een of andere reden vinden de meeste mensen het makkelijker om die instructies te onthouden dan ze uit te voeren.

Dit boek gaat over de stelling dat meesterschap en voldoening niet gevonden kan worden – in welke sport dan ook – zonder aandacht te schenken aan de verwaarloosde vaardigheden van het *innerlijke spel*. Dat is het spel dat plaatsvindt in het hoofd van de speler – het spel dat wordt gespeeld tegen obstakels als concentratieverlies, zenuwen, twijfel en zelfveroordeling. Kortom, het spel dat je speelt om alle gedachten te overwinnen die topprestaties in de weg staan.

We vragen ons vaak af waarom we de ene dag heel goed spelen en de andere dag heel slecht. Waarom we op het ene moment onder druk een topprestatie leveren en op het andere moment makkelijke slagen verpesten. En waarom het zo lang duurt om een slechte gewoonte af te leren en een nieuwe te ontwikkelen. Het innerlijke spel winnen voegt niks toe aan je prijzenkast, maar levert een waardevolle, duurzame competentie op die significant bijdraagt aan je persoonlijke succes – op én buiten de tennisbaan.

Spelers die het innerlijke spel beheersen waarderen vooral – meer dan andere vaardigheden – het vermogen om ontspannen geconcentreerd te blijven. Ze ontdekken een nieuwe basis voor zelfvertrouwen en leren dat het geheim van het winnen van een wedstrijd ligt in niet té hard je best te doen. Ze mikken op de spontane prestaties die optreden als de geest tot rust is gekomen en in balans is met het lichaam, dat op zijn beurt daardoor keer op keer de grenzen verrassend weet te verleggen. Doordat ze de gebruikelijke nadelen van het competitiegevoel uitbannen, ontdekken spelers van het innerlijke spel een wil om te winnen die al hun energie ontgrendelt en laten ze zich niet uit het veld slaan door tegenslag.

Er bestaat dus een veel natuurlijker en effectiever proces voor het aanleren en uitvoeren van nieuwe vaardigheden dan veel mensen zich realiseren. Het is vergelijkbaar met leren lopen en praten, maar we zijn sindsdien vergeten hoe dat werkt. Het maakt gebruik van de intuïtieve capaciteiten van je geest en zowel de linker- als rechterhelft van je brein. Je hoeft dit proces niet onder de knie te krijgen – je kunt het al! Het enige dat je hoeft te doen is het ontleren van latere gewoontes die dit natuurlijke proces onderdrukken en het gewoon laten gebeuren.

Het ontsluiten en benutten van dit potentieel van het menselijke lichaam is het doel van het innerlijke spel. In dit boek wordt uitgelegd hoe je dat doet aan de hand van tennis, maar het innerlijke spel is toepasbaar op vele andere facetten van het leven.

HOOFDSTUK 1

HET MENTALE ASPECT VAN TENNIS

.....

De problemen die de meeste tennisspelers bezighouden gaan niet over de juiste manier om met je racket te slaan. Boeken en experts die die informatie verschaffen zijn er in overvloed. De meeste tennisspelers klagen ook niet over fysieke beperkingen. Nee, de meest voorkomende klacht van sporters is al eeuwenlang: “Het probleem is niet dat ik niet weet wat ik moet doen, het probleem is dat ik niet doe wat ik weet!” Andere veelgehoorde klachten van tennissers zijn:

- Ik speel beter tijdens de training dan tijdens de wedstrijd.
- Ik weet precies wat ik fout doe met mijn forehand, maar het lukt maar niet om die gewoonte te breken.
- Als ik heel hard m’n best doe om de slag zo uit te voeren als in het instructieboek wordt beschreven, mislukt die slag elke keer. Als ik me focus op het ene ding dat ik moet doen, dan vergeet ik iets anders.
- Elke keer als ik bijna op matchpoint kom tegen een goede speler, word ik zo nerveus dat ik mijn concentratie verlies.
- Ik ben zelf mijn grootste tegenstander – meestal versla ik mezelf.

De meeste beoefenaars van welke sport dan ook herkennen deze gevoelens maar al te goed, maar het is niet makkelijk om praktisch advies te vinden hoe je met deze situaties moet omgaan. Spelers moeten vaak genoeg nemen met dooddoeners als “Ach ja, tennis is nou eenmaal een psychologisch spelletje en je moet de juiste mentale houding ontwikkelen” of “Je moet zelfverzekerd zijn en beschikken over een sterke wil om te winnen, want anders blijf je altijd een verliezer”. Maar hoe word je zelfverzekerd en hoe ontwikkel je de juiste mentale houding? Die vragen blijven meestal onbeantwoord.

Er is dus behoefte aan informatie over het verbeteren van het mentale aspect dat ervoor zorgt dat je technische kennis over je slag kunt omzetten in effectieve actie. Hoe je die innerlijke vaardigheden ontwikkelt die noodzakelijk zijn voor het leveren van topprestaties, dat is het onderwerp van dit boek.

Een typische tennisles

Wat gaat er door het hoofd van een leergierige leerling die les krijgt van een net zo ambitieuze nieuwe tennisleraar? Stel, die leerling is een zakenman van middelbare leeftijd die graag een hogere positie wil bekleden op de clubladder. De tennisleraar staat aan het net met een mand vol tennisballen. Hij is een beetje onzeker of deze leerling hem wel de moeite van het lesgeld waard vindt, dus beoordeelt hij kritisch elke slag. “Dat ging goed, maar je draait je racketblad iets te veel bij je doorzwaai, Wim ... Verplaats nu je lichaamsgewicht naar je voorste voet als je richting de bal stapt ... Je zwaait je racket te laat naar achter ... Je achterzwaai moet iets lager beginnen dan bij je laatste slag ... Dat is veel beter.” Het duurt niet lang of Wims hoofd duizelt van de vele gedachtes wat hij wel en wat hij vooral niet meer moet

doen. Zijn spel verbeteren lijkt twijfelachtig en complex, maar zowel hij als zijn tennisleraar zijn onder de indruk van de zorgvuldige analyse van iedere slag. Nadat Wim het advies “Ga veel oefenen en uiteindelijk zul je merken dat je spel sterk verbetert” heeft ontvangen, betaalt hij met plezier het lesgeld.

Ik moet toegeven dat ik zelf als beginnende tennisleraar ook veel te veel instructies gaf. Maar op een dag, toen ik in een relaxte stemming was, begon ik minder te zeggen en meer te kijken. Tot mijn verbazing zag ik dat fouten die ik wel opmerkte maar niet benoemde vaak uit zichzelf werden gecorrigeerd. De leerling wist niet eens dat hij of zij ze gemaakt had! Hoe ontstonden die veranderingen? Hoewel ik dit inzicht interessant vond, was het wel slecht voor mijn ego. Hoe kon ik nog erkenning krijgen voor de ontwikkeling die de leerling doormaakte? Het was zelfs een nog grotere teleurstelling toen ik merkte dat mijn verbale instructies het zelfcorrigerend vermogen van de leerling juist leken te ondermijnen.

Alle tennisleraren begrijpen waar ik het over heb. Ze hebben allemaal leerlingen als Dorothée, een leerling van mij die ik voorzichtig instructies gaf als “Probeer bij de doorzwaai je arm omhoog te brengen van je middel naar je schouder. Dankzij de topspin blijft de bal binnen de baan.” Tuurlijk, Dorothée deed haar uiterste best om mijn instructies op te volgen. Ze beet op haar lippen en fronste haar wenkbrauwen, de spieren in haar onderarm spanden zich aan – wat een soepele beweging onmogelijk maakte – en de doorzwaai eindigde hooguit enkele centimeters hoger dan voorheen. Het standaardantwoord van de tennisleraar is dan meestal “Dat is beter Dorothée, maar ontspan. Doe minder hard je best.” Goed advies, maar Dorothée weet niet hoe ze zich moet ontspannen terwijl ze krampachtig probeert om de bal op de juiste manier te raken.

HOOFDSTUK 2

DE ONTDEKKING VAN DE TWEE ZELVEN

In mijn pogingen om de kunst van ontspannen concentratie te doorgronden, kwam er een doorbraak toen ik begon op te merken wat er zich tijdens het lesgeven voor mijn ogen afspeelde. Luister maar eens naar wat spelers tegen zichzelf zeggen op de tennisbaan: “Kom op Sam, raak de bal nu eens vóór je!”

We zijn geïnteresseerd wat er zich in het hoofd van een speler afspeelt. De meeste spelers praten voortdurend tegen zichzelf op de baan. “Ga eens naar de bal toe!” “Speel op zijn backhand.” “Houd je ogen nou eens op de bal gericht.” “Ga door je knieën!” De opmerkingen gaan maar door. Voor sommigen is het alsof ze in hun hoofd naar een bandopname luisteren van hun laatste tennisles. Nadat ze hebben geslagen, flitst er nog een gedachte door hun hoofd, misschien zoiets als “Sukkel, kun je die bal ook een keer goed raken!” Op een dag stelde ik mijzelf een belangrijke vraag: wie praat er nou eigenlijk tegen wie? Wie was er aan het schelden en wie werd er uitgescholden? Ik praat tegen mezelf, zullen de meeste mensen zeggen. Maar wie is ‘ik’ en wie is ‘mezelf’?

‘Ik’ en ‘mezelf’ zijn natuurlijk verschillende entiteiten, anders is er geen gesprek mogelijk. Je zou dus kunnen zeggen dat er in iedere speler twee ‘zelden’ huizen. De ene, de ‘ik’, lijkt de instructies

te geven. De ander, ‘mezelf’, lijkt de acties uit te voeren. Vervolgens reageert ‘ik’ met een evaluatie van die actie. Laten we voor alle duidelijkheid de ‘instructeur’ Zelf 1 noemen en de ‘doener’ Zelf 2.

Daarmee zijn we aangekomen bij de eerste stelling van het innerlijke spel: de relatie die binnen iedere speler bestaat tussen Zelf 1 en Zelf 2 is de belangrijkste factor die bepaalt of iemand in staat is zijn of haar kennis van de techniek om te zetten in effectieve actie. Met andere woorden, de sleutel tot betere tennis – en dat geldt niet alleen voor tennis – is het verbeteren van de relatie tussen de bewuste instructeur Zelf 1 en de natuurlijke vaardigheden van Zelf 2.

De typische relatie tussen Zelf 1 en Zelf 2

Stel je eens voor dat Zelf 1 (instructeur) en Zelf 2 (doener) niet onderdeel zijn van dezelfde persoon, maar twee aparte personen zijn. Hoe zou je hun relatie omschrijven nadat je getuige bent geweest van de volgende conversatie tussen hen? De speler op de tennisbaan probeert zijn slag te verbeteren. “Oké, verdorie, houd je pols nou eens strak.” En als bal na bal keurig over het net gaat, blijft Zelf 1 Zelf 2 eraan herinneren: “Houd ’m strak. Houd ’m strak. Houd ’m strak.” Monotoon? Bedenk hoe Zelf 2 zich moet voelen! Het lijkt wel of Zelf 1 denkt dat Zelf 2 niet goed kan horen, een slecht geheugen heeft of erg dom is. De waarheid is natuurlijk dat Zelf 2, waarvan het onderbewustzijn en zenuwstelsel deel uitmaken, alles hoort, nooit iets vergeet en allesbehalve dom is. Als Zelf 2 de bal één keer succesvol met een strakke pols heeft geslagen, dan weet het voor altijd welke spieren het moet samentrekken om dat nog een keer te doen. Dat is zijn aard.

En wat gebeurt er tijdens de slag zelf? Als je goed naar het gezicht van de speler kijkt, zie je dat de wangspieren zich samentrekken en de lippen op elkaar geklemd worden van de inspanning in een poging zich te concentreren. Maar het samentrekken van de wangspieren is niet nodig om een backhand te slaan en helpt ook niet om opperste concentratie te bereiken. Wie neemt het initiatief voor die samen-trekking? Zelf 1 natuurlijk, maar waarom? Zelf 1 was toch de instruc-teur en niet de doener? Het lijkt wel of Zelf 1 er niet op vertrouwt dat Zelf 2 de taak kan volbrengen, anders zou het zich niet zelf zo in-spannen. Dat is dan ook de kern van het probleem: Zelf 1 vertrouwt Zelf 2 niet, hoewel Zelf 2 al het potentieel bezit dat je tot dusverre hebt ontwikkeld en veel beter in staat is om het spierenstelsel aan te sturen dan Zelf 1.

Terug naar onze speler. De spieren spannen zich aan door over-matige inspanning, er wordt contact gemaakt met de bal, de pols klapt licht om en ... de bal vliegt tegen het achterhek. “Nietsnut, je zult nooit leren hoe je een backhand moet slaan”, klaagt Zelf 1. Door te veel na te denken en te hard z'n best te doen heeft Zelf 1 spanning en spierconflict veroorzaakt in het lichaam. Zelf 1 is verantwoorde-lijk voor de fout, maar het geeft Zelf 2 de schuld waardoor het zijn vertrouwen in Zelf 2 ondermijnt. Het resultaat is dat de slag steeds slechter wordt en de frustratie toeneemt.

Je uiterste best doen – een twijfelachtige kwaliteit

We krijgen al in onze kindertijd te horen dat er niks van ons terecht komt als we niet heel hard ons best doen. Dus wat betekent het als we iemand observeren die te hard z'n best doet? Moeten we dan middel-matig hard ons best doen? Probeer, uitgaande van het concept van

SLAG	TECHNISCHE INSTRUCTIE	BEWUSTZIJS-INSTRUCTIE
Fore- en backhand	<p>Zwaai door op schouderhoogte.</p> <p>Breng je racket op tijd naar achteren.</p> <p>Ga door je knieën richting de bal.</p> <p>Breng je racket naar achteren onder het niveau van de bal om topspin te genereren.</p> <p>Raak de bal in het midden van het racket.</p> <p>Zet je achterste voet stevig neer in voorbereiding op je slag.</p>	<p>Let op de hoogte van je doorzwaai ten opzichte van je schouder.</p> <p>Kijk waar je racket zich bevindt op het moment dat de bal stuitert.</p> <p>Voel hoever je knie zich buigt bij de volgende tien slagen.</p> <p>Observeer op welke hoogte je racket zich bevindt ten opzichte van de bal bij impact.</p> <p>Voel het contact met de bal en kijk hoeveel topspin er wordt gegenereerd.</p> <p>Voel (niet kijken) waar de bal contact maakt met het racketblad.</p> <p>Neem waar welk percentage van je gewicht rust op je achterste voet vlak voordat je gaat slaan.</p>
Volley	<p>Raak de bal vóór je.</p> <p>Volleer de bal diep in het veld van de tegenstander.</p>	<p>Kijk waar je contact maakt met de bal.</p> <p>Kijk na je volley waar de bal stuitert ten opzichte van de baseline.</p>

HOOFDSTUK 6

GEWOONTES VERANDEREN

Het vorige hoofdstuk heeft je wellicht op ideeën gebracht wat je zou willen veranderen aan je tennisslagen. Het doel van dit hoofdstuk is om een samenvatting te geven van de innerlijke spel-methode waarmee je die veranderingen kunt bewerkstelligen zodat ze een automatische worden. Adviezen genoeg – goede en slechte – maar een werkbare manier vinden om die adviezen toe te passen is niet makkelijk. Bestaand gedrag vervangen door nieuw gedrag is lastig. Juist met het veranderen van ingesleten gewoontes hebben de meeste spelers grote moeite. Als je eenmaal weet *hoe* je een gewoonte moet veranderen, is het relatief simpel om te leren *welke* gewoontes je moet veranderen. Zodra je hebt geleerd *hoe* je moet leren, hoef je alleen nog maar te ontdekken *wat* de moeite waard is om te leren.

Je zou het een nieuwe manier van leren kunnen noemen. Eigenlijk is het helemaal niet nieuw – het is de oudste en meest natuurlijke manier van leren – in feite een methode om de onnatuurlijke manier van leren die we onszelf hebben aangemeten te vergeten. Waarom leert een kind zo makkelijk een nieuwe taal? Vooral omdat het nog niet heeft geleerd om zijn eigen aangeboren leerproces te verstoren. Het innerlijke spel is een terugkeer naar deze kinderlijke manier van leren.

Met leren bedoel ik niet het vergaren van informatie, maar ervoor zorgen dat iemands gedrag daadwerkelijk verandert. Uiterlijk gedrag, zoals een tennisslag, of innerlijk gedrag, zoals een denkpatroon. We ontwikkelen allemaal karakteristieke gedrags- en denkpatronen en elk patroon bestaat omdat het een functie vervult. De behoefte aan verandering ontstaat wanneer we beseffen dat we hetzelfde op een betere manier kunnen bereiken. Neem bijvoorbeeld de gewoonte om je racket om te klappen na een forehandslag. Dat gedrag is een poging om te voorkomen dat de bal uit gaat en dient dus om een bepaald resultaat te bereiken. Maar wanneer de speler beseft dat de bal door de juiste toepassing van topspin ook binnen de lijnen kan blijven, zonder de nadelen van een omklappende beweging tijdens de doorzwaai, dan kan die oude gewoonte worden afgeleerd.

Het is veel moeilijker om met een gewoonte te breken als er geen goed alternatief voorhanden is. Dat probleem doet zich vaak voor als we moralistisch gaan doen over ons tennisspel. Stel, een speler leest in een boek dat het fout is om je racket om te klappen na de forehand, maar hij of zij krijgt geen alternatief aangereikt om de bal binnen de lijnen te houden. Het vergt dan veel wilskracht om het racket vlak te houden als deze speler zich zorgen maakt dat de bal buiten de tennisbaan terechtkomt. Zodra deze speler aan een wedstrijd begint, zal hij of zij absoluut terugvallen op de slag die ten minste enige zekerheid biedt dat de bal niet uit gaat.

Het helpt niet om je huidige gedragspatronen – in dit geval je huidige imperfecte slagen – te bestempelen als ‘slecht’. Het is wel zinvol om te onderzoeken welke functie die gedragspatronen hebben, zodat als we een betere manier ontdekken om hetzelfde resultaat te bereiken, we die manier kunnen aanleren. We herhalen nooit gedrag dat geen functie of doel dient. Het is moeilijk om de functie van een gedragspatroon te achterhalen zolang we onszelf de schuld geven

HOOFDSTUK 7

CONCENTRATIE: LEREN OM JE TE FOCUSSEN

Tot dusverre is vooral besproken dat je de controle die Zelf 1 wil uitoefenen op het spel moet loslaten om Zelf 2 het spel spontaan te laten spelen. De nadruk lag daarbij op praktische voorbeelden die aantonen dat het zinvol is om te stoppen met zelfkritiek, te veel nadenken en te hard je best doen – kortom, om geforceerd het spel te willen beheersen. Maar zelfs als je overtuigd bent van het nut om Zelf 1 het zwijgen op te leggen, is dat nog niet gemakkelijk. De beste manier om je geest stil te krijgen, is volgens mij niet door 'm te vertellen dat ie z'n mond moet houden, met 'm in discussie te gaan of 'm duidelijk te maken dat die zelfkritiek onterecht is. Vechten tegen je brein werkt niet. *De beste manier is je geest te leren zich te focussen.* Dat is het onderwerp van dit hoofdstuk en als je dat onder de knie krijgt, heb je daar bij vrijwel alles wat je doet baat bij.

Het is vreemd, maar zelfs als we het praktische nut hebben ervaren van een stille geest, blijven we het een ongrijpbare gemoedstoestand vinden. Hoewel ik het beste presteer als ik Zelf 2 de controle geef, voel ik nog steeds de neiging om te gaan nadenken hoe ik dat heb gedaan, om een soort formule te definiëren, waarmee ik het domein van Zelf 1 betreedt om grip op mijn spel te krijgen. Soms herken ik die neiging als de hardnekkige Zelf 1 die met de eer wil strijken, om

een rol op te eisen die het niet verdient, wat leidt tot een eindeloze stroom aan afleidende gedachten die zowel mijn perceptie als mijn reactievermogen verstoren.

In het begin van mijn onderzoek naar het innerlijke spel bleek ik in staat om mijn bewuste inspanning bij de service los te kunnen laten waardoor mijn service zichzelf leek te serveren – met kracht en constante precisie. Ongeveer twee weken lang was 90 procent van mijn eerste services in. Ik sloeg geen enkele dubbele fout. Tot op een dag mijn kamergenoot, ook een tennispro, mij uitdaagde voor een wedstrijd. Ik accepteerde en zei half grappend: “Pas maar op, want ik heb het geheim van de service ontdekt!” Tijdens de wedstrijd de volgende dag sloeg ik twee dubbele fouten in mijn eerste game! Toen ik m'n best ging doen om het ‘geheim’ toe te passen, dook Zelf 1 weer op, omdat ik bewust ‘probeerde los te laten’. Zelf 1 wilde indruk maken op mijn kamergenoot en daarvoor de eer opstrijken. Hoewel ik al snel doorhad wat er gebeurd was, duurde het behoorlijk lang voordat dezelfde moeiteloze spontaniteit terugkeerde in mijn opslag.

Kortom, het is niet makkelijk om het verstorende gedrag van Zelf 1 te onderdrukken. Een goed begrip van het probleem kan helpen, maar praktijkervaring en oefenen met loslaten heeft meer effect. Toch geloof ik niet dat je de geest onder controle kunt krijgen door simpelweg te leren loslaten – dat wil zeggen, door uitsluitend een passief proces. Om je geest stil te krijgen moet je 'm iets anders te doen geven. Je kunt 'm niet zomaar loslaten, je geest moet zich focussen. Als presteren op topniveau afhankelijk is van een stille geest, dan rijst de vraag hoe en waarop je geest zich moet focussen.

Als het lukt om je te focussen, dan komt je geest tot rust. Omdat je geest zich richt op het heden, blijven afleidende gedachten achterwege. Focus betekent dat je je geest in het hier en nu houdt. Ontspannen concentratie is de belangrijkste vaardigheid omdat je zon-

“Sinds ik dit boek heb gelezen, ben ik gefascineerd door en heb ik veel baat gehad bij de krachtige inzichten van Tim Gallwey en zijn analyse van Zelf 1 en Zelf 2. Tim leert je om te vertrouwen op je ware zelf.”

— *Stephen Covey, auteur van The 7 Habits of Highly Effective People*

“Ik begreep meteen dat het concept van het innerlijke spel niet alleen toepasbaar was op sporters, maar een krachtig hulpmiddel voor het stimuleren van natuurlijk leren in het algemeen.”

— *Alan Kay, computerpionier en ex-manager bij Apple, Xerox en Disney*

“Tegenwoordig praten veel organisaties over het versnellen van het leerproces, maar slechts weinig mensen hebben de daad bij het woord gevoegd. De lessen van een grootmeester als Tim Gallwey komen precies op tijd.”

— *Peter M. Senge, auteur van The Fifth Discipline*

“Dit is een revolutionair moment in de geschiedenis van sportcoaching. Timothy Gallwey bewijst dat presteren vooral draait om focus. En dat is voor iedereen van belang, want we hebben allemaal last van die innerlijke stem.”

— *Michael Lewis, auteur van The Big Short*

“Baanbrekend! De beste gids om je te helpen jezelf niet langer in de weg te zitten. Dit is een van mijn favoriete boeken aller tijden.”

— *Bill Gates, medeoprichter en voormalig CEO van Microsoft*

“Dit boek is een masterclass in leren, focussen en presteren op de toppen van je kunnen.”

— *Daniel Pink, auteur van Drive*